

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Edineț din 09 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, declarat de avocatul Ghenadie Odobescu, în numele inculpatului

Motuzoc Sergiu xxxxx.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> 24.01.2020 – 09.03.2020,
<i>instanța de apel:</i>	06.04.2020 – 23.09.2020,
<i>instanța de recurs:</i>	06.11.2020 – 16.12.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț din 09 martie 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Motuzoc Sergiu a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Motuzoc Sergiu, la 20.12.2019, orele 20:20, având scopul nerespectării interdicției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate reglementate de legislația în vigoare și având obligația de a se supune testării alcoscopice, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an prin Hotărârea Judecătorei Chișinău din 13.02.2019, conducând automobilul "Mercedes", n/î xxxx, pe str. șos. Bucovinei din mun. Edineț, a fost stopat de către angajații INP. Fiind supus testării alcoolscopice cu aparatul "Drager" s-a stabilit că, concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat

constituie 1,11 mg/l, ce conform art. 134¹² Cod penal și Regulamentul privind modul de testare alcooscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și natura ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16.04.2009, corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

Instanța a reținut că, inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Dat fiind că aceste probe dovedesc vinovăția inculpatului, instanța i-a încadrat acțiunile pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport, care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor ușoare, că inculpatul la locul de trai este caracterizat pozitiv, anterior nu a fost condamnat, dar a fost atras la răspundere contravențională de nenumărate ori, că circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite.

Totodată, instanța a statuat că, prin Hotărârea Judecătorei Chișinău din 13.02.2019, Motuzoc S. a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, în temeiul art. 233 Cod contravențional, termen care a expirat.

Ori, la data comiterii infracțiunii - 20.12.2019, ultimul era privat de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 1 an, iar la data adoptării prezentei sentințe - 09.03.2020, acest termen a expirat.

În același timp, conform art. 65 Codpenal, privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din partea specială a prezentului cod, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite și de cel vinovat.

3. Avocatul Ghenadie Odobescu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, conform căreia în privința lui Motuzoc S. să fie anulată pedeapsa complementară – anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Apelantul a invocat că, prevederile art. 65 Cod penal nu este aplicabil speței.

Însă, instanța de fond nu doar că a aplicat eronat aceste prevederi, dar și nu a argumentat din care considerente le-a aplicat.

Art. 264 alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau închisoare de până la 1 an. Astfel, prevederile art. 65 Cod penal nu sunt relevante cauzei.

La 20.12.2019, când a fost comisă infracțiunea, Motuzoc S. deja era privat de dreptul de a conduce mijloace de transport prin Hotărârea Judecătorei Chișinău din 13.02.2019, prin urmare instanța de fond, prin sentința din 09.03.2020, nu putea aplica aceeași pedeapsă.

În cadrul ședinței de judecată, Motuzoc S. s-a căit de cele comise, a recunoscut integral vinovăția, anterior nu a fost condamnat, deci a conștientizat cele comise.

Pentru reeducare și corectare, prin sentința din 09.03.2020, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, dar nu

a fost necesar de a-i fi aplicată pedeapsă cu anularea dreptului de conduce mijloace de transport în baza art. 65 Cod penal, deoarece nu-i aplicabil cazul în speță.

Totodată, la 20.12.2019, când a fost comisă infracțiunea, Motuzoc S. deja era privat de dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărârea Judecătorei Chișinău din 13.02.2019.

Deci, prin sentința din 09.03.2020 în privința lui Motuzoc S. a fost aplicată o pedeapsă neprevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond a dat deplină eficiență prevederilor art. 61, 62, 65¹, 75 Cod penal și întemeiat a dispus aplicarea în privința inculpatului a pedepsei complementare sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Ori, potrivit prevederilor art. 62 alin. (6) Cod penal, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anularea acestui drept poate fi aplicată numai în calitate de pedeapsă complementară.

Conform art. 65¹ alin. (3) Cod penal, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanța de judecată, cu redobândirea ulterioară a permisului de conducere, în modul stabilit de lege.

Astfel, sunt neîntemeiate, lipsite de suport juridic și faptic, argumentele apelantului în susținerea soluției privind neaplicarea în privința inculpatului a pedepsei complementare sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, din care motiv urmează a fi respinse.

La determinarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de toate circumstanțele ce s-au stabilit pe cauză, în corespundere cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, a aplicat o pedeapsă corespunzătoare caracterului și gradului de pericol social, personalității inculpatului, care nu este la prima abatere, anterior săvârșind contravenția prevăzută de art. 233 alin. (1) Cod contravențional, însă concluziile de rigoare nu le-a făcut, săvârșind cu intenție prezenta infracțiune. Inculpatul anterior a fost în conflict cu legea contravențională, săvârșind o contravenție similară, prevăzută de art. 233 alin. (1) Cod contravențional, fiind sancționat pentru comiterea acesteia cu privarea de dreptul de a conduce vehicule pe termen de 1 an, însă nu a pășit pe calea corijării și a comis infracțiunea în cauză, fără a conștientiza acțiunile sale.

Faptele date denotă că, este inefficientă stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, cu excluderea pedepsei complementare sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, urmând a fi respinse argumentele apelantului în acest sens.

Excluderea în privința lui Motuzoc S. a pedepsei complementare sub formă de anularea dreptului de a conduce mijloace de transport va fi inefficientă și nu va atinge scopurile puse față de pedeapsa penală, cu atât mai mult că anterior inculpatul a fost sancționat pentru comiterea unei contravenții similare, prezenta infracțiune fiind comisă în termenul în care inculpatul era privat de dreptul de a conduce vehicule.

În așa mod, inculpatului i-a fost numită pedeapsa în limitele prevăzute de sancțiunea legii în comiterea căreia el a fost recunoscut vinovat, ținându-se cont și de

prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-au fost reduse limitele pedepsei aplicate, precum și de prevederile art. 62 alin. (6), art. 65¹ alin. (3) Cod penal, din aceste motive, temei pentru atenuarea pedepsei nu a fost stabilit.

5. Avocatul Ghenadie Odobescu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, conform căreia în privința lui Motuzoc S. să fie anulată pedeapsa complementară – anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Recurentul a invocat că, prevederile art. 65 Cod penal nu sunt aplicabile speței.

Însă, instanța de fond nu doar că a aplicat eronat aceste prevederi, dar și nu a argumentat din care considerente le-a aplicat.

Art. 264 alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau închisoare de până la 1 an. Astfel, prevederile art. 65 Cod penal nu sunt relevante cauzei.

La 20.12.2019, când a fost comisă infracțiunea, Motuzoc Sergiu deja era privat de dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărârea Judecătoriei Chișinău din 13.02.2019, prin urmare instanța de fond, prin sentința din 09.03.2020 nu putea aplica aceeași pedeapsă.

În cadrul ședinței de judecată, Motuzoc S. s-a căit de cele comise, a recunoscut integral vinovăția, anterior nu a fost condamnat, deci a conștientizat cele comise, astfel pentru reeducare și corectare, prin sentința din 09.03.2020, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, dar nu a fost necesar de a fi aplicată pedeapsă cu anularea dreptului de conduce mijloace de transport în baza art. 65 Cod penal, deoarece nu-i aplicabil cazului în speță.

Prin sentința din 09.03.2020, în privința lui Motuzoc S. a fost aplicată o pedeapsă neprevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel și cea de fond, în mod eronat au apreciat normele legale, greșit au stabilit aplicarea art. 65 Cod penal în privința lui Motuzoc S., neluând în considerație toate circumstanțele referitoare la faptul că ultimul s-a căit de cele comise, a recunoscut integral vinovăția, personalitatea acestuia, fiindu-i stabilită o pedeapsă prea aspră, respectiv semnalând și temei de casare a deciziei, adică s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul de pe rol, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeieri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv ale art. 7, 61, 62 alin. (1) lit. b¹), alin. (6), 65¹ alin. (3), 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu ¹/₃ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată

în folosul comunității. Persoanelor fizice care au săvârșit infracțiuni **li se pot aplica** următoarele pedepse: privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anularea acestui drept. Privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anularea acestui drept poate fi aplicată numai în calitate de pedeapsă complementară. Anularea dreptului de a conduce mijloace de transport **poate fi aplicată de instanța de judecată**, cu redobândirea ulterioară a permisului de conducere, în modul stabilit de lege.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune ușoară, a recunoscut integral vina solicitând judecarea cauzei în procedura simplificată, nu are antecedente penale, dar nu este la prima abatere, anterior săvârșind contravenția prevăzută de art. 233 alin. (1) Cod contravențional, fiind sancționat cu privarea de dreptul de a conduce vehicule pe termen de 1 an, însă nu a pășit pe calea corijării și a comis infracțiunea în cauză, fără a conștientiza acțiunile sale, deci, fiind intenționat infracțional, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent, o pedeapsă penală mai blândă decât cea aplicată de instanțe, adică fără anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, ar fi inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cu persoana inculpatului, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 65¹ alin. (3) Cod penal, art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport **poate fi aplicată de instanța de judecată**. Judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ghenadie Odobescu împotriva sentinței Judecătoriei Edineț din 09 martie 2020 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 septembrie 2020, în privința inculpatului Motuzoc Sergiu xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 06 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun